

Kohtuasi C-686/19

Eelotsusetaotlus

Saabumise kuupäev:

18. september 2019

Eelotsusetaotluse esitanud kohus:

Augstākā tiesa (Senāts) (Lāti kõrgeim kohus (Senāt))

Eelotsusetaotluse kuupäev:

12. september 2019

Esimese astme kohtus kaebaja ja kassatsioonimenetluses kassaator:

SIA „Soho Group“

Kassatsioonimenetluse vastustaja:

Patērētāju tiesību aizsardzības centrs (tarbija õiguste kaitse keskus)

[...]

Halduskolleegium

Latvijas Republikas Senāts (Lāti Vabariigi kõrgeim kohus) [...]:

KOHTUMÄÄRUS

Riia, 12. september 2019

[Augstākā] tiesa [...] [eelotsusetaotluse esitanud kohtukoosseis] uuris kirjalikus menetluses SIA „Soho Group“ esitatud kassatsioonkaebust Administratīvā apgabaltiesa (haldusasjade regionaalne kohus) 4. detsembri 2018. aasta otsuse peale haldusmenetluses, mis algatati äriühingu SIA „Soho Group“ esitatud tühistamiskaebuse peale Patērētāju aizsardzības centrsi (tarbija õiguste kaitse keskus) 21. veebruari 2017. aasta otsuse kohta, mis tehti tarbijate ühishuvide rikkumise asjas [...].

Vaidluse taust

Faktilised asjaolud

[1] Tarbija õiguste kaitse keskus kontrollis seda, kas SIA „Soho Group“ pakutavate kaugteenuste teave veebisaidil www.sohocredit.lv on koosõlas tarbijate õigusi puudutavate eeskirjadega.

[2] Kontrollimise tulemusel tuvastas tarbija õiguste kaitse keskus, et SIA „Soho Group“ pakub krediidilepinguid, mille kohaselt on üks lepingutingimustest pealkirjaga „laenutähtaja pikendamine“ sõnastatud järgmiselt:

„6.1. Laenusaja võib laenu tähtaega pikendada.

6.2. Laenu tähtaega võib pikendada, kui laenusaja maksab pikendamistasu, kandes selle laenuandja kontole. Pikendamistasu maksmisel peab laenusaja märkima maksekorraldusele laenulepingu numbrit ning kirjutama sõna „pikendamine“ (näiteks: R.N. 308 pikendamine). Pärast pikendamistasu saamist teavitab laenuandja laenusajat konkreetsetesse lepingutingimustesse või laenumaksegraafikusse märgitud laenu tähtaja pikendamisest või selle pikendamisest keeldumisest, teavitades laenusajat sõnumiga tema registreerimisel esitatud mobiiltelefoninumbrile. Laenuandjal on õigus pikendamisest keelduda. Laenuandja ei pea pikendamisest keeldumist põhjendama. Kui laenusaja on saanud laenuandja sõnumi pikendamisest keeldumise kohta, kasutab laenuandja pikendamistasuna saadud summat selleks, et laenu, laenu vahendustasu või intresse osaliselt tühistada, samuti viivise tasumiseks, kui see on arvatud vastavalt lepingutingimustele. Sellisel juhul on laenusajal kohustus tasuda laenu tagasi maksmise tähtpäeval kogu tasumata laen ja vahendustasu või maksegraafikus näidatud summa.

6.3. Pikendamistasu maksmise korral pikendatakse laenu tagasimaksmise tähtaega: **[lk 2]**

6.3.1 Kui võetakse laenu, mille tagasimaksmise tähtaeg on kuni 30 (kolmkümmend) päeva, pikeneb laenu tagasimaksmise tähtaeg alates laenu viimasest maksekuupäevast kuni laenuandja väljapakutud ja laenusaja kinnitatud tähtaja pikendamise kuupäevani.

6.3.2 Kui võetakse laenu, mille tagasimaksmise tähtaeg on kuni 12 (kaksteist) kuud, [sel juhul] lükatakse maksekalendris näidatud laenu ja intressi tasumise kuupäev edasi ühe kalendrikuu võrra“.

Lepingutingimus „Laenusumma, laenu andmine ja tagasimaksmine“ on järgmine:

„5.5. Laenu andmise ja laenu kasutamise või pikendamise eest maksab laenusaja laenuandjale tasu laenu kasutamise eest: [...]

5.5.2. Laenu pikendamistasu, mis sõltub laenusummast ja laenutähtajast, juhul kui laenusaaja soovib konkreetsetes lepingutingimustes, arvete esitamisel või maksegraafikus kindlaks määratud laenu maksetähtaega pikendada.“

[3] Kontrolli tulemusena järeldas tarbija õiguste kaitse keskus, et SIA „Soho Group“ pakkus tarbijatele krediidilepinguid, mille kogu päevakulu ei vastanud tarbijakaitseseaduse (Patērētāju tiesību aizsardzības likums) artikli 8 lõikes 2³ krediititähtaja pikendamise osas sätestatule. Seetõttu [leidis amet, et] SIA „Soho Group“ tarbijate krediidilepinguga seotud kulud ei olnud proportsionaalsed ega vastanud ausale kaubandustavale, nagu on ette nähtud tarbijakaitseseaduse artikli 8 lõikes 2². Tarbija õiguste kaitse keskus, leidnud, et krediidi kogukulu sisaldas krediidi pikendamise kulusid, kuna krediidi pikendamise sätted olid osa laenuandja ja laenusaaja vahel kokku lepitud krediidilepingu tingimustest, määras SIA-le „Soho Group“ 25 000 euro suuruse rahatrahvi.

[4] SIA „Soho Group“ esitas ilma faktilisi asjaolusid eitamata kaebuse tarbija õiguste kaitse keskuse otsuse peale Administratīvā rajona tiesale (rajooni halduskohus), milles ta väitis, et nimetatud amet on eespool nimetatud õigusnorme valesti tõlgendanud.

[5] Administratīvā apgabaltiesa (haldusasjade regionaalne kohus), kes apellatsioonkaebust menetles, jättis kaebuse 4. detsembri 2018. aasta otsusega rahuldamata. See otsus põhineb järgmistel argumentidel:

[5.1] Tarbijakaitseseaduse artikli 1 punktist 9 nähtub selgelt, et krediidi kogukulu hõlmab kõiki kulusid, mida tarbija peab maksma krediidi saamiseks või kasutamiseks, ja mis on krediidiandjale teada, välja arvatud notaritasud. See hõlmab näiteks krediidi kasutamise intressi, vahendustasude maksmist, mitmesuguseid halduskulusid, näiteks laenulepingu ettevalmistamise, krediidivõimelisuse kontrolli, krediidi andmise kulusid, kinnitumakseid, tarbija makstud krediidivahendamiskulusid jne.

[5.2] Mõiste „krediidi kogukulu“, mida kasutatakse valitsuse 25. oktoobri 2016. aasta dekreed nr 1219 „Tarbijakrediiti käsitlevad sätted“ (Noteikumi par patērētāja kreditēšanu) punktis 6, osutab krediidi kulukuse aastamäära arvutamisele, mida kinnitavad õigusnormide süstemaatilisel tõlgendamisel ka valitsuse määruse vastava peatüki pealkiri ja näiteks viidatud dekree di punkt 8, mille kohaselt „[aastamäära] arvutamine põhineb eeldusel, et krediidileping jääb kehtima kokkulepitud ajavahemiku vältel ning krediidiandja ja tarbija täidavad oma kohustusi krediidilepingus kokku lepitud tingimustel ja tähtaegadel“. Krediidi kulukuse aastamäära arvutamine põhineb sellel ajaperioodil, mille vältel laenuandja ja tarbija täidavad oma kohustusi krediidilepingus kokku lepitud tähtaegadel ja

tingimustel. Tarbijakaitseaduse [lk 3] artikli 8 punkti 2³ tõlgendamisel tuleb arvestada, et krediidi pikendamise tasudele kehtivad krediidi kogukulu piirid, kuna need kulud sisalduvad krediidi kogukulus.

[5.3] Kohtuvaidluses ei ole vaidlust selle üle, kas kaebaja pakub tegelikult võimalust pikendada lepingus kindlaks määratud krediidi tagasimaksmise tähtaega või lükata laenumakset mõneks ajaks edasi. Laenuandjal on õigus nõuda krediidi kasutamise eest tasu ajavahemikul, mille jooksul lepingus sätestatud kohustuste tagasimaksmine on edasi lükatud. Kohtu hinnangul ei tohi see kohustus siiski olla piiramatult ja ebaproportsionaalne. Lisaks nähtub kohtuasja materjalidest, et kaebaja klientide 2016. aasta esimesel poolel tehtud pikenduste maht oli märkimisväärne ja need ulatusid kümnete tuhandete euroni. Sellest tuleneb, et laenusaaajate krediidivõimelisust ei hinnata piisavalt ja et kaebaja eeldab laenu pikendusi ja kehtestab nende puhul kõrge vahendustasu, mis ei jäta tarbijale valikuvõimalust juhul, kui laenu ei ole võimalik tagasi maksta ettenähtud tähtaja jooksul, mis on suhteliselt lühike. Seadusemuudatuste eesmärk oli kõnealust olukorda leevendada, kaitstes nii tarbijat.

[5.4] Ei saa nõustuda kaebaja väitega, et laenuandja ei teadnud krediidi pikendamistasust. Vahendustasud on konkreetselt kindlaks määratud ja need on teada mõlemale lepingupoolele. Lisaks, kui arvestada, et pikendatakse pooled krediitidest, ei saa seda olukorda pidada erandlikuks või haruldaseks ja ettenägematuks sündmuseks. Krediidilepingu sõlmimise hetkel ei võeta laenu tagasimaksmise tähtaja pikendamistasu arvesse, sest lepingu kohaselt ei ole see tingimus kohustuslik ja selles ei pruugita kokku leppida. Kui aga lepingu tähtaega pikendatakse või krediit mingiks ajaks peatatakse, siis sellistel juhtudel need kulud – olles seotud krediidi kasutamisega täiendaval ajavahemikul (pikendamistasud, kontsessioonimaksud krediidi peatamise ajavahemike eest jne) – saavad teatavaks ja neid loetakse krediidikuludeks, mille suhtes kehtivad tarbijakaitseaduse artikli 8 lõikes 2³ nimetatud piirangud.

[5.5] Tarbijakaitseaduse artikli 8 lõikest 2² järeldub, et tarbijakrediidilepingu kulud peavad olema proportsionaalsed mitte ainult enne lepingu sõlmimist või selle ajal, vaid ka kogu nimetatud lepingu kehtivuse ajal. Seaduseelnõu seletuskirja kohaselt on seaduse eesmärk kaitsta tarbijat kui nõrgema lepingupoole majanduslikke huvisid, sealhulgas tarbija huvi mitte sattuda liigsetesse võlgadesse, tagada krediidi kogukulu proportsionaalsus ja julgustada hindama tarbija krediidivõimelisust.

Krediidi kogukulu peab olema proportsionaalne ja kooskõlas ausa kaubandustavaga, sõltumata sellest, kas krediit antakse või selle tagasimaksmise tähtaega pikendatakse. Kohtuasja materjalidest võib järeldada, et pärast ulatuslikke valdkonnasiseseid ja ka parlamendis toimunud arutelusid otsustati kasutada krediidi kogukulu laiemat määratlust, et saavutada seaduseelnõu seletuskirjas toodud eesmärk ja seetõttu piirati

krediidi kogukulu. Tuleb asuda seisukohale, et mõiste „krediidi kogukulu“ võeti tarbijakaitse seadusesse tahtlikult üle selleks, et seda mõistet kohaldataks mitte üksnes krediidi kulukuse aastamäära arvutamise suhtes, vaid ka krediidi kogukulu piirangutele. Kuna krediidi edasilükkamise hind määratakse kindlaks laenulepingu jõustumise ajal, siis kui tarbija soovib sõlmitud lepingut pikendada, kehtivad seaduse artikli 8 lõikes 2³ kehtestatud krediidi kogukulu piirangud ka krediidi pikendamise kulude suhtes, kuna pikendamises kokkuleppimise hetkel saadakse teada ka krediidi kogukulust.

[6] Kaebaja esitas selle kohtuotsuse peale kassatsioonkaebuse. Kassatsioonkaebuses väidetakse, et tähtaja pikendamine ei ole laenu saamiseks või kasutamiseks kohustuslik. Lepingu pikendamine on laenu tähtaja möödumisel üks kolmest alternatiivist. Ülejäänud kaks seisnevad laenu tagasi maksmisses ilma lisamakseteta või laenu tagasimaksmata jätmises, mille korral [lk 4] hakatakse arvutama viivist. Tema arvates ei saa pikendamise kulusid arvata krediidi kogukulusse, kuna lepingu lepingu pikendamise asjaolu ei olnud vee teada selle sõlmimise hetkel, see tähendab ajal, mille alusel krediidi kogukulu määratakse ja krediidi kulukuse aastamäär arvutatakse.

Õiguslikud põhjendused

Kohaldatav õiguslik raamistik

Euroopa Liidu õigus

[7] Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. aprilli 2008. aasta direktiiv 2008/48/EÜ, mis käsitleb tarbijakrediidilepinguid ja millega tunnistatakse kehtetuks nõukogu direktiiv 87/102/EMÜ (edaspidi „direktiiv 2008/48“), põhjendused 20 ja 43, samuti artikli 3 punkt g

Läti õigus

[8] Tarbijakaitse seaduses (kohtuasja lahendamiseks kohaldatavas versioonis, mis on kättesaadav aadressil: [https://likumi.lv/doc.php? Id = 23309](https://likumi.lv/doc.php?Id=23309)) on sätestatud:

[„]Artikkel 1. Seaduses kasutatud terminid.

Käesolevas seaduses kasutatakse järgmisi mõisteid: [...]

9) Krediidi kogukulu tarbijale: Kõik kulud, kaasa arvatud intress, lepingutasud, maksud ja mis tahes muud tasud, mida tarbija on kohustatud seoses krediidilepinguga maksma ja mis on krediidiandjale teada (välja arvatud notaritasud). Krediidilepinguga seotud kõrvalteenuste kulud, eelkõige kindlustusmaksed, kuuluvad samuti krediidi kogukulu hulka, kui krediidi saamiseks või selle krediidi saamiseks pakutavatel tingimustel on lisaks kohustuslik sõlmida teenuste osutamise leping.

[...]

Artikkel 8. Tarbijakrediit

[...]

(2²) Tarbijakrediidilepingu kulud on proportsionaalsed ja kooskõlas ausa kaubandustavaga. Krediidi kogukulu tarbijale arvutatakse vastavalt tarbijakrediiti reguleerivates õigusnormides kehtestatud korrale.

(2³) Käesoleva artikli lõikega 2² vastuolus olevateks nõueteks loetakse seda, kui krediidi kogukulud tarbijale ületavad 0,55 protsenti päevas krediidi kogusummast krediidi kasutamise esimesest päevast kuni seitsmenda päevani (kaasa arvatud), 0,25 protsenti päevas krediidi kogusummast krediidi kasutamise kaheksandast päevast kuni neljateistkümnennda päevani (kaasa arvatud) ning 0,2 protsenti päevas krediidi kogusummast alates krediidi kasutamise viieteistkümnenndast päevast. Lepingutes, mille kohaselt krediit makstakse tagasi nõude esitamisel või mille korral krediidi kasutamise tähtaeg ületab 30 päeva, ei loeta käesoleva artikli lõikega 2² vastavuses olevateks krediidi kogukuludid tarbijale, mis ületavad 0,25 protsenti krediidi kogusummast päevas. Krediidi kogukulu piiranguid tarbijale ei kohaldata nende tarbijate krediidilepingute suhtes, mille sõlmimise eesmärgil tarnitakse kaup tagatisena krediidiandjale ja mille kohaselt piirdub tarbija vastutus üksnes panditud varaga. [...] [“]

[9] Valitsuse 25. oktoobri 2016. aasta määrus nr 1219 tarbijakrediidi sätete kohta (mis on kättesaadav <https://likumi.lv/ta/id/285975-noteikumi-par-pateretaja-kreditesanu>).

[„] 2. Käesolevas määruses kasutatud mõisted: [lk 5]

2.1. „tarbija poolt makstav kogusumma“ – summa, mis koosneb krediidi kogusummast ja krediidi kogukulust tarbijale;

2.2. „krediidi kulukuse aastamäär“ – krediidi kogukulu tarbijale, mis on väljendatud aastase protsendimäärana krediidi kogusummast ja sisaldab kohaldataval juhul kulusid, millele on osutatud käesoleva määruse punktides 5, 6 ja 7;

[...]

6. Krediidi kulukuse aastamäära arvutamiseks määratakse kindlaks krediidi kogukulu tarbijale. Arvutamaks krediidi kogukulu tarbijale, ei võeta arvesse järgmisi makseid:

6.1. Kõiki makseid, mida tarbija teeb krediidilepingus sätestatud tarbija kohustuse rikkumise või ebaõige täitmise eest.

6.2. Makseid, mida tarbija tasub kaupade omandamisel või talle osutatud teenuste eest, välja arvatud ostuhind, olenemata sellest, kas tehing tehakse sularahas või krediidina.

7. Krediidi tagasimakseid ja krediidi kasutusse võtmist kajastava konto halduskulud, mõlemat toimingut võimaldava makseviisi kasutamisega seotud kulud ja muud maksetoimingutega seotud kulud sisalduvad krediidi kogukulus tarbijale, välja arvatud juhul, kui konto avamine ei ole kohustuslik ja selle konto kulud on krediidilepingus või muus tarbijaga sõlmitud lepingus selgelt ja eraldi määratletud.

8. Krediidi kulukuse aastamäära arvutamine põhineb eeldusel, et krediidileping jääb kehtima kokkulepitud ajavahemiku vältel ning et krediidiandja ja tarbija täidavad oma kohustusi krediidilepingus kokku lepitud tingimustel ja tähtaegadel.

9. Kui krediidilepingutes on sätestatud, et krediidi kulukuse aastamäära arvutamisel võib arvestada muutuva intressimääraga ning vajaduse korral tasudega, mis sisalduvad krediidi kulukuse aastamääras, kuid mis ei ole selle summa arvutamiseks kavandatud ajal arvuliselt mõõdetavad, arvutatakse krediidi kulukuse aastamäär lähtudes eeldusest, et laenuintress ja muud kulud jäävad kindlaks ja neid kohaldatakse kuni krediidilepingu kehtivuse lõpuni.[“]

Põhjused, mille tõttu tekib Euroopa Liidu õigusnormide tõlgendamisel kahtlusi

[10] Mõiste „krediidi kogukulu tarbijale“ on tarbijakaitseadusesse toodud vastavalt direktiivi 2008/48 artikli 3 punktile g. Järelikult määrab tarbijakaitseaduse sätte tõlgendamise vastava ELi õigusnormi sisu. Põhikohtuasjas tuleb välja selgitada, kas krediidi kogukulu sisaldab krediidi pikendamise kulusid, kuna krediidi pikendamist käsitlevad sätted on osa laenuandja ja laenusaaja vahel sõlmitud laenulepingu tingimustest. Küsimus puudutab seega direktiivi 2008/48 sätete tõlgendamist, milles eelotsusetaotluse esitanud kohtul on allpool toodud põhjustel teatavaid kahtlusi.

[11] Euroopa Liidu Kohtu praktika analüüsist järeldub, et mõiste „krediidi kogukulu tarbijale“ määratlus, mis sisaldub direktiivi 2008/48 artikli 3 punktis g, on eriti lai, et vastata direktiivi eesmärgile tagada kõrgetasemeline tarbijakaitse ja seda mõistet piiravad laenulepingu tingimused oleksid direktiiviga vastuolus. Direktiiviga 2008/48 kehtestatakse tarbijakrediidi valdkonnas täielik ja imperatiivne ühtlustamine, mida on vaja selleks, et tagada kõikidele liidu tarbijatele nende huvide võrdselt kõrgetasemeline kaitse ja aidata kaasa hästitoimiva siseturu tekkele tarbijakrediidi valdkonnas. Viidatud artikli 3 punkti g mõiste „krediidi kogukulu tarbijale“ eriti lai määratlus vastab direktiiviga taotletavale eesmärgile, [lk 6] sest see võimaldab tagada tarbijate ulatusliku kaitse (Euroopa Liidu Kohtu 8. detsembri 2016. aasta otsus Verein für Konsumenteninformation, C-127/15, ECLI:EU:C:2016:934, punktid 27 ja 35).

Selles kohtuasjas leidis kohtujurist, et artikli 3 punktis g määratletud mõiste „krediidi kogukulu tarbijale“ on piisavalt lai määratlus, et selle alla mahuksid ära ka algse lepingu krediidivõtja poolsest rikkumisest tulenevad võla sissenõudmise kulud, olenemata sellest, kas tasu nõuab krediidiandja ise või tema eest mõni inkassofirma (kohtujurist Eleanor Sharpstoni 21. juuli 2016. aasta ettepanek, Verein für Konsumenteninformation, C-127/15, ECLI:EU:C:2016:584, punkt 41).

[12] Samal ajal on Euroopa Liidu Kohtu praktikas leitud, et laenuandja võib saada muud liiki tasusid, mida direktiiv 2008/48 ei hõlma. Kooskõlas sellega on liikmesriikidel vabadus komisjonitasude liike reguleerida (vt Euroopa Kohtu 12. juuli 2012. aasta otsus SC Volksbank România, C-602/10, ECLI:EU:C:2012:443, punktid 65–67). See annab alust arvata, et direktiivi 2008/48 artikli 3 punktis g sisalduvat mõistet „krediidi kogukulu tarbijale“ on liikmesriikide õigussüsteemides võidud tõlgendada erinevalt.

[13] Euroopa Komisjon juhtis direktiivi 2008/48 kohaldamise suunistes tähelepanu sellele, et krediidi kogukulu tarbijale hõlmab kõiki kulusid, mida tarbija kannab seoses krediidilepinguga ja mis on krediidiandjale teada või mis ta saab kindlaks teha. Need kulud hõlmavad krediidilepingust tulenevate intresside, maksude sissenõudmist ja vahendustasude kogumist (erinevalt näiteks kaupade või teenuste maksudest), tarbija tasutavaid krediidivahendamise kulusid, halduskulusid (näiteks seoses laenu ettevalmistamisega või krediidilepingu kontrollimisega ja sõlmimise lubamisega), liitumiskulusid, kontoväljavõtete või postiga saatmise kulusid. Krediidi vähese kasutamisega seotud tegevusetustasud (*dormancy or inactivity fees*) ei kuulu krediidi kogukulusse tarbijale. Teave nende tasude kohta tuleb siiski esitada osana lepingueelsest teabest vastavalt artikli 5 lõike 1 punktile i ja artikli 6 lõike 1 punktile e ning osana lepingulisest teabest vastavalt artikli 10 lõike 2 punktile k (*Commission staff working document: Guidelines on the application of Directive 2008/48/EC (Consumer Credit Directive) in relation to costs and the Annual Percentage Rate of charge, SWD(2012) 128, Brussels, 8.5.2012, p. 15*) (Komisjoni tödokument suuniste kohta direktiivi 2008/48/EÜ (tarbijakrediidilepingute direktiiv) kohaldamiseks seoses kulude ja krediidi kulukuse aastamääraga (Brüssel]).

[14] Ka 21. aprilli 2016. aasta otsuses selgitas Euroopa Liidu Kohus seda, mida tähendab mõiste krediidi kogukulu tarbijale (kohtuasjas Radlinger ja Radlingerová, C-377/14, ECLI:EU:C:2016:283). See otsus ei sisalda siiski õiguslikku tõlgendust, mis on vajalik käesoleva küsimuse lahendamiseks. Mõiste „krediidi kogukulu tarbijale“ kohaldamise teatud aspekte käsitleb ka selle määruse tegemisel kohtule kättesaadav olnud kohtujuristi ettepanek (ECLI:EU:C:2019:451) Euroopa Liidu Kohtu kohtuasjas Lexitor Sp. (C-383/18).

[15] Arvestades Euroopa Liidu Kohtu praeguseks välja töötatud kohtupraktikat, leiab eelotsusetaotluse esitanud kohus, et õigusnormide analüüs osutab esmapilgul sellele, et lepingu pikendamise kulud ei peaks sisalduma „krediidi kogukulus tarbijale“. Kuid käesoleval juhul nähtub mõnedest konkreetsetest analüüsitud lepingutingimustest, et laenuandja käsitab krediidilepingu pikendamist lubatud

alternatiivina maksejõuetuse asemel. Selle tõenduseks on nii nende tingimuste üksikasjalik sõnastus lepingus kui ka kaebaja kassatsioonkaebuses, samuti tegelikkuses pikendatud lepingute suur arv. [lk 7]

[16] Eespool esitatud põhjustel ei ole eelotsusetaotluse esitanud kohus kindel direktiivi 2008/48 artikli 3 punkti g tõlgendamises. Seepärast peab eelotsusetaotluse esitanud kohus vajalikuks esitada Euroopa Liidu Kohtule eelotsusetaotlus. [...]

Resolutsioon

Euroopa Liidu toimimise lepingu artikli 267 alusel [...] eelotsusetaotluse esitanud kohus:

otsustab

Euroopa Liidu Kohtule esitatakse järgmised eelotsuse küsimused:

1. Kas mõiste „krediidi kogukulu tarbijale“, mis on määratletud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. aprilli 2008. aasta direktiivi 2008/48/EÜ, mis käsitleb tarbijakrediidilepinguid ja millega tunnistatakse kehtetuks nõukogu direktiiv 87/102/EMÜ, artikli 3, punktis g, on Euroopa Liidu õiguse autonoomne mõiste?
2. Kas krediidi pikendamise kulud on hõlmatud mõiste all „krediidi kogukulu tarbijale“, mis on määratletud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. aprilli 2008. aasta direktiivi 2008/48/EÜ, mis käsitleb tarbijakrediidilepinguid ja millega tunnistatakse kehtetuks nõukogu direktiiv 87/102/EMÜ, artikli 3 punktis g, sellises olukorras nagu põhikohtuasjas, kui krediidi pikendamise tingimused on osa laenusaja ja laenuandja vahel kokku lepitud krediidilepingu tingimustest?

Peatada kohtumenetlus, kuni Euroopa Liidu Kohus teeb otsuse.

[...] [edasikaebused, koopiade kinnitamine, allkirjad ja kuupäevad]